

HÁRMAN ÖSSZEZÁRVA

– Igen, így lesz a legjobb – morogta H. a papucs felé a fotelban terpeszkedve, aztán fölemelte a telefonkagylót, és tárcsázott. – Halló, én vagyok! – váltotta hangját szónokiassá. – A feleségem elutazott a gyerekekkel, reggel várlak. Szervusz.

Előbb melegítőbe és fehér tornacipőbe öltöztek. Kiürítették a kisszobát. Meleg, szappanos vízzel lemosták a falakat, a plafont, majd miután megszáradt, az egész szobát fehérre meszelték. Ajtót, ablakot is. A padlót klóros vízzel mosták fel, végül egy százas égőt csavartak az árván csüngő foglalatba.

Péntek este 20 órakor H. szertartásosan megfogta a kartondobozt, és kimért léptekkel bevitte a kisszobába. B. izzadt tenyerében egy légycsapót szorongatott. Ott toporgott H. mellett. Feszülten figyelte a dobozt.

– Azt hiszem, kezdhetjük – suttogta H. – Felkészültél?

– Hiiii... igen.

– Most! – kiáltotta élesen, és felcsapta a kartondoboz fedelét.

B. háromszor suhintott a csapóval, majd terpeszállásban lecövekelt a szoba közepén.

A légy, kiszabadulva fogságából, dongva keringett az égő körül.

– Mehetsz – sziszegte B. – Jelezd, ha letelt a három óra.

(Két héttel ezelőtt a sarki csehóban apasztották fizetésüket. A hét üres krigli fölött egy zöldes árnyalatú légy körözött. H. megemelte egyre súlyosbodó fejét:

– Vajon mennyit bír repülni ez az állat?

– Ki kéne próbálni – dörmögte B. rövid szünet után.)

Az első három óra észrevétlenül telt el. A légy sebesen repdesett az égő körül, mintha kilométerpénzt kapna érte. Meg sem próbált leszállni. Ennek ellenére B. többször is meghajtotta a csapóval.

– Hogy bírsz tele hassal száguldozni? – kérdezte félhangosan. – Mielőtt kiengedtünk, bedobtunk neked a

dobozba egy kiskanálnyi mézet. Gondolom, mind beza-
báltad!

A légy többször nekiütközött az ablaknak, de B. azon-
nal visszakergette az égő alá. – Még öngyilkos lesz ne-
kem!

H. négy rövidet kopogott az ajtón, majd belépett.

– Kár, hogy fogalma sincs, mi vár rá – mondta B.

– Készítettem szendvicseket, a vekkert is felhúztam.
Egyél, aztán próbálj aludni! – ezzel kivette a légycsa-
pót B. kezéből.

– Még vidáman zümmög, de azért vigyázz! Dörzsölt
fickó! – és becsukta az ajtót maga mögött.

A következő három órában a légy halkán rótt a kö-
röket a szobában.

Érzi, hogy valami nincs rendben, gondolta H. A szoba
vakító fehérsége, az az ember ott a lámpa alatt, ráadásul
a levegő fanyar illata is furcsának tűnhet neki.

(– Szerezni kell egy fiatal, jó erőben lévő legyet
– magyarázta másnap H., fellelkesülve saját ötletétől.
A nagy, kivénhedt dongókkal hiába próbálkozol, azon-
nal kidőlnek. Fiatal és izmos legyen!)

Az éjszakai váltások álmos, ideges nyugtalanságban
vánszorogtak. A pihenőidő egyre kurtábbnak tűnt. Rá-
diót vittek a kisszobába, de ezen örökké keresni kellett a
zenét. A legtöbb állomás andalító, érzelmekre ható zenét
sugárzott.

A légy tizenkét órája volt szárnyon.

Szombat délelőtt tízkor a kimerültség belecsimpasz-
kodott B. szemhéjába, és iszonyatos erővel húzta azt le-
felé. Már az előkészületekbe belefáradt.

H. egy kancsó jeges vizet vitt be magának, hogy azzal
frissítse gyűrött arcát.

A légy megneszelte a meleg helyiségben párolgó vi-
zet, mert azonnal ott keringett a kancsó fölött. H. elhaj-
totta onnan.

Szombaton éjfélkor az égő áloműző pukkanással ki-
aludt. Másodpercnyi tehetetlen rémület után H. vaktában
csapkodott, nehogy a légy leszálljon. B.-ért kiáltozott,
de az mélyen aludt. Felrúgta a vizeskancsót, aztán ká-
romkodva nyitotta ki az ajtót. B. nyöszörögve, nagyokat

pislogva emelkedett föl az ágyból. H. visszaroht, és vadul suhogtatta a légycsapót.

– Elszartuk – zihálta H. szinte önkívületben –, ez az állat biztosan megpihent közben.

– Dörzsölt fickó! – jelentette ki B., amikor elem-lámpával és tartalék égővel a kezében kivágta az ajtót.

– Az ablak előtt kering! Csak nehogy agyonüssem!... Csukd már be azt a rohadt ajtót!

A zseblámpa fénye ide-oda cikázott a falakon.

– Eltűnt! – ordította H. – Kirepült! Végünk van!

– Hülye!... A csukott ajtón át?!

– Te mondtad, hogy dörzsölt fickó!

B. kicserélte az égőt. A légy a bejárati ajtó fölött, alig hallható zümmögéssel repült.

– Ez kiszökhetett volna, de nem akart! – mondta boldog álmélkodással H.

(A déli napsütésben kinyitották az ablakot. Kartonlapra málnaszörpöt csepegtettek, és a nyitott dobozzal leültek mellé a padlóra.

– Ez gebe, zavard el onnan!

– Mit szólsz hozzá?... De nem, túl öreg!

– Hm?

– ...Ühüm!

A dobozt rácsapták a kartonlapra, aztán mindenestől megfordították.)

Csupán férfias önbecsülésük tartotta őket ébren. H. föltette napszemüvegét, mert vakította a szoba fehérsége. B.-nek égett a szeme az erőltetéstől. Kötelességtudatból néha suhintottak, pedig a légy meg sem közelítette a falakat.

Előfordult, hogy percekig nem látták a legyet, csupán zümmögését hallották.

Vasárnap hajnali négykor B. két legyet látott ellentétes irányban szállni.

– Ez megszült! – kiáltotta. Aztán soha többé nem látta a gyereklegyet.

14 órakor H. sehogy sem bírt elaludni. Szendvicsét a szemébe hajította, még egy párnát szorított a fejéhez, de a légy továbbra is a fülében dongott.

– B.! – üvöltötte. – Vidd be a legyet, mert kilógott!

B. a kishálóban majszolta ebédjét, mit sem törődve a földre hullt morzsák, szalámidarabok légyizgató hatásával. Az evés tartotta ébren.

Eltelt negyvennyolc óra. A légy átlósan cirkált a szoba egyik sarkából a másikba.

– Előbb pihennünk kellett volna – mondta B. váltáskor az ágyba zuhanó H.-nak. – Ez a dög kikészít!

– A szemétje, még cifrázza is! – és dühében B. a földhöz csapta vacsoráját. – Népi motívumokat ír le a levegőben!

A saját maguk által előírt óvatossági szabályokat mind rugalmasabban kezelték. Hagyták, hadd közelítsen a falakhoz. A lényeg, hogy repül. Egyre több szendvicszet gyűrtek magukba. Úgy gondolták, rágás közben nem alszanak el.

Vasárnap éjjel H. alig érezte az enivaló ízét. Mintha üres lenne a szája. Mintha ő repülne, a légy pedig a falon terpeszkedve figyelné őt. Kiejtette szendvicsét, lecsúszott a fal mentén, és elaludt.

A légy még öt percig repült az ablak előtt. Lassan, aprókat körözve közelített H. hortyogó testéhez. Lejjebb ereszkedett. Aztán észrevette a morzsát, amely H. bozontos bajuszába ragadt. Még egy pici zsír is tapadt a morzsához. Rászállt, és rögtön elszenderedett.